

Waarom? (10)

Ook twee maanden na de coming-out van onze oudste zoon bleef het moeilijk. De vraag die bleef resoneren was: waarom is hij als homo gemaakt? De familie en de meeste vrienden van dichtbij wisten het. Het was nu echt waar en niet meer iets ongrijpbaars. Ik kon niet meer mijn hoofd in het zand steken en doen of het er niet was.

Doordeweeks zat (en zit) hij op kamers en regelmatig gingen de gesprekken aan tafel gaan over hem. We hadden het er over dat in het paradijs Adam en Eva waren geschapen als man en vrouw en dat het dus leek alsof het zo bedoeld was en niet anders. Man en vrouw zijn aan elkaar gegeven, toch?

Moeilijk is dat. Zo zijn we immers opgevoed en hebben we ook onze kinderen meegegeven. Toch werd alles anders nu het onze zoon betrof. Nu moesten we een stukje dieper graven dan een oppervlakkige constatering. Dat het in het paradijs niet zo was, is natuurlijk helemaal waar. Dat het dan komt door de zonde, vind ik te kort door de bocht. Het komt door de gebrokenheid die is ontstaan door de zonde.

Zonde doe je bewust en hiermee kwets je anderen of God. De gebrokenheid is er nu eenmaal en daarmee moeten we dealen. Het was moeilijk om een voorbeeld te vinden dat een beetje lijkt op

homoseksualiteit. Dat hebben we dus ook niet gevonden. Er zijn meer gevolgen van de gebrokenheid, maar dan ga je al snel homoseksualiteit behandelen als een ziekte of genetische afwijking, wat het niet is.

Toch was het moeilijk, omdat een man in een vrouw past en een man niet in een man. Het klinkt misschien raar om hierover te praten, maar dit zijn toch de vragen die elke keer opduiken. Gelukkig konden en kunnen we hier goed over spreken.

Heel bewust heb ik hen gevraagd om homoseksualiteit geen zonde te noemen. Dit bestempelt onze oudste meteen tot zondaar. En als je anders gemaakt bent dan de ander, wie ben ik dan om te oordelen. God heeft hem zo gemaakt en God maakt toch geen fouten? En toen drong het ineens tot me door: ik hoefde hier geen oordeel over te hebben. Natuurlijk mag ik zeggen dat ik het er moeilijk mee heb, maar geen oordeel.

Mijn taak is niet om rechter te zijn, maar alleen maar zijn moeder te zijn en doe ik graag, misschien nog wel meer dan eerst. Waarom is hij als homo gemaakt? Daar krijg ik het antwoord niet op. Ik mag gewoon van hem houden. En dat is niet zo moeilijk. Liefde is het allerbelangrijkste. Niet of je wel of niet een oordeel hebt. Dat is helemaal niet belangrijk. Maar dat je liefde onvoorwaardelijk is. Dat telt!

Annet van Ballegooijen